

ČERVENÉ
ZELÍ

BÍLÉ
ZELÍ

Nu, co by dělala. Jistě odpočívá schoulená do klubíčka v malinkaté komůrce pod zemí, přichystaná prospat celou zimu.

A Vilda krouhal a krouhal.

Venku za oknem se setmělo. Začal foukat silný vítr. V kuchyni u kamen bylo teploučko, jen v komíně hučela meluzína.

„NENÍ ZELÍ JAKO ZELÍ, NĚKTERÝ JE ZELÍČKO. NĚKTERÝ JE NEMAŠTĚNÝ, NĚKTERÝ JEN MALIČKO...“ prozpěvoval si Vilda a práce mu šla od ruky. Přemýšlel, jaké další písničky o zelí ještě zná. Vzpomněl si na: „ŠLA NANYNKA DO ZELÍ, NATRHALA LUPENÍ...“ Než ji celou dozpíval, měl hotovo.

Poslední písnička, na kterou si Vilda vzpomněl, byla: „HALÍ, BELÍ, KONĚ V ZELÍ...“. Ale protože to byla ukolébavka a protože se mu už únavou zavíraly oči, zazpíval si ji raději až v posteli před usnutím.

KACHNA
SE ZELÍM

ZELŇAČKA

ZELŇÁKY

ZELNÝ
SALÁT